

VEREDER, (ix, 145a48-60) 'peató que passava pe-
riòdic' de poble en poble a deixar-hi i recollir-hi la
correspondència; i en particular el de Montblanc, que
hi duia ordres judicials del jutjat central del Corre-
giment a Montblanc (abraçant la Conca, Cp. Tarr.,
Priorat i Ribera d'Ebre, Móra, Garcia, Benissent,
Miravet). Pius Sedó, de Bellmunt del Priorat, publica
el romanç *Lo Veradé*, de seixanta-dos versos octosíl-
labs, on el *veradé* de Montblanc va donant els mal-
noms ètnics d'uns cinquanta pobles d'aquestes co-
marques. Recitat pel pare d'En Sedó que l'havia oït a
un matalasser [de Montblanc, suposo]. Els noms dels
pobles estan normalitzats; del *Romancerillo* (ed. 1882,
390.13) en vaig extractar uns quants, i aquí ha canviat
Lo Cobé en *Alcover* i *la Sefa* en *La Selva*.

VESSAR. (ix, 194a54) *Vessunyar* expressiu verb ma-
llorquí, que he documentat des de 1879 en *L'Ignoràn-
cia* (manca en els diccs. *Fgra., Amen., Ag.*). Junt amb
el d'Alomar que cita *AlcM*, i abans, l'important ex-
literari és el d'Alcover: «*L'Esperança*, la inoblidable
poesia d'En Marian Aguiló --- tota ella *vessunya* la
llecor de la terra a on fou concebuda» (discurs al 1.º
Congr. Int. Cat., 1906, *O.C.* 274a20). Abans no sembla
haver-ho usat més que Gabriel Maura en les càustiques
Aygotorts («ara té un empleo des que *vessunyien*»),
però no amb la vaga definició 'retre, produir' (*AlcM*)
sinó 'sofrir filtracions els recursos, ser abusats concus-
sivament', al·lusió irònica a les sèquies que *vessunyen*,
que citem de *L'Ignorància*. Podria ser tant o més antic
el subst. *vessuny*: «coneix totes les fonts, degotissos,
cocons y *vessunys* de tota la illa» (*La Roqueta*, 1887).
Gran semblança sufixal i semàntica amb *saünyar* 'tras-
puar', que he posat, segons totes les aparençes, entre
els derivats de *suar*, sobretot atès l'eiv. *suany* 'filtració,
aiguamoll', hi podria haver transposició vocàlica de
suanyar, i llavors s'esfuma la semblança sufixal amb
vessunyar, no ens en acabem de fiar, perquè no és
impossible que la transposició hagi estat en sentit in-
vers i que *suany* n'hagi estat extret. També cal reco-
nèixer que la sufixació en *-nyar* no inspira confiança,
essent ben singular (si bé no única). I és lícita plantejar-
se, doncs, la possibilitat d'un origen diferent de les
dues formacions (incorporades a l'òrbita de llurs apa-
rents famílies per contam. o etim. pop.): que *vessuny*
vingués amb haplogogia de **vessessuny* VERSUS AXUNGIAE
'girada o tombada del seu' (cf. *ensunya* 'greix' > 'ves-
sament de suc greixós', i *saüny* d'un **subungium* (cf.
subungere «oindre ou frotter légèrement» i *subunc-
tio* «onction légère», documentats en llatí tardà). D'un
SUBUNGIA vénen els mots dial. *savoneza* 'llard de porc'
que Salvion i M-Lübke assenyalaren en el N d'It., i *sb-*
(*dognere* 'untar' SUBUNGERE que cita en el S d'It. (*REW*
8407). Valguin el que valguin aqueixos tempteigs llun-
nyans, és útil subratllat la importància d'un mot tan
expressiu com *vessunyar*, i posar-lo en relació amb
el seu quasi sinònim *saünyar*.

Esversat (ix, 198a40) 'familiar, pràctic, habitual'.
«Sr. R. Turró --- vostè ha lograt interessar-me vivament
per coses que tinc tan poc *esvaersades*» Maragall (que

el bàrbar corrector de les *O.C. Per.* 1158a10 li deforma
en *esmerçades*).

VI. *Vinyet* 'estesa de vinyes' (com *olivet* 'olivar') és
el que escriví Maragall: «Salut, noble Empordà --- cada
arbre era com un primer arbre, l'estesa dels *vinyets* i
oliversars ---», no existeix un mot *vinyat* que li ha es-
munyit l'ignorant corrector de les *O.C. Per.* 746a15.

VIMBOCA. En suport de l'etimologia BINCI BUGCA
que he donat d'aquest nom de lloc a l'article *AVENC*
(i, 511a14 ss.) convenia notar: 1.º es pronuncia -*skf*
amb o tancada, ço que descarta el sufix -òccu, -A (pre-
romà); 2.º -*mb-* en un nom antic en català pressuposa
forçosament síncope tardana entre *m* i *b* (car MB O NV
> *m*); 3.º hi ha un avenc de renom al peu d'aquest
portell de la carena pirinenca: descripció de l'explora-
ció de la «Cova de Mimboca» en *Sota Terra del Club*
Munt. de Tssa. i, 59; 4.º És nom comparable a *Bocaver-
tella*, antic mas a la carena dels Pirineus, entre Roca-
bruna i Prats de Molló, vora el qual hi ha també una
cova notable, ja citat en el *Lli. Roig de Prats de Molló*.

VIROSTA. Que només coneixíem amb valor mig
argòtic de 'menjussa, matèria alimentosa', no se n'està
la ploma pròcer del B. de Maldà, generalitzant-lo en
el sentit de matèria substanciosa, en l'ordre literari:
«De que puc contar hi ha poca *virosta*», *Calaix* II, 101.

VOLSOS. Segons una notícia que em féu transmetre
el 1987 el venerable amic i eximi mecenes Lluís Carul-
la, en la seva joventut a l'Espuga de Francolí s'usava
bbls, designant certes pedres grosses de construcció,
en particular unes d'aprofitades de velles edificacions;
algú altre pronunciava *bulss* o *vulss*. La Sra. Maria
Magdalena Roig i Güell, nada també a l'Espuga en
les primeres dècades del segle, entén, l'any següent,
per *bbls* la pedra o carreu que es feia servir de base
o fonament a les parets de les cases, i en sentit figurat
ho aplicaven a una persona molt grossa o robusta i
així, per ex., deien «noi, peses com un *valsó*»; aquesta
noia és un *valsó*. Això lligaria amb l'accepció de *valsós*
(pl. *volsosos*) nom de pedres d'arc o de volta que *AlcM*
dóna (sense font) com a mallorquina. Podria ser LAPIDES
AVULSORIOS (Moll, *BDC* XXIII, 34). Però sembla que sigui
cosa semblant (o igual) *bussó*, que Moll transcriu
d'Alaior i Ferreries (mot que manca també en Fullana),
si bé té una definició que em deixa una mica perplex
«el buit d'una volta, o sia, l'espai limitat per la corba
de la volta, i per una recta imaginària que uneix els
dos extrems de la dita corba». *AlcM* després concreta
«els *volsosos*, les pedres disposades formant corona
circular al voltant del bassí o sumola del trull --- la
pasta de l'oliva mòlta». Però s. v. *buçó*, cf. «un motllo
de gruix per fer pedres de *bussons*», citat també per
AlcM suggerint una definició que no convenç, i més
aviat sembla aproximadament 'motllo per dovelles'.
En conclusió, resta versemblant que vingui de LAPIDES
AVULSORIOS, cf. *avulsor* «arracheur» en Plini.